

Ελένη Χωρεάνθη, τρία ποιήματα
[Από τη συλλογή, *Η ηλικία της λήθης* (προδημοσίευση)]

Η ευωχία των ωρών

Κάποιες φορές
τα λόγια αγγίζουν το νου και πονάει
αγγίζουν την ψυχή
και πονάει
ρομφαίες τρυπούν την καρδιά
και πονάει
Μερικές φορές
ανοίγουν πληγές στο μυαλό
και πονάει
Αυτό το παραλληλόγραμμο συννεοχής
μου επιβάλλει εχεμύθεια

Δεν είμαστε εκείνοι
που κάποτε πιστεύαμε πως είμαστε
- αδύναμος ο άνθρωπος
λυγάει σαν το καλάμι
Υποκύπτει σε κινήσεις εντυπωσιασμού
φιλόφρονες χειρονομίες
περίτεχνες φιλοφρονήσεις
δώρα και λόγια περιττά -

Ωστόσο
παραμένουν αλώβητα
κάποια απλά κινήματα της ψυχής
ενθυμήματα
ίσως
όπως το ρίγος του θανάτου
που αισθάνθηκες να διαπερνά το κορμί σου
στο Ασκληπιείο ένα βράδυ
Κάτι τέτοια σημαντικά μικροπράγματα
-συνήθως
λογίζονται ασήμαντα -
τροφοδοτούσαν μάταια τις ελπίδες μου
για μια επανάκαμψη
στο μονοσήμαντο δέον

Απουσιάζεις τρομαχτικά
τον τελευταίο καιρό από την ψυχή μου
μπορεί κι από την ίδια σου την υπόσταση
κι από την ψυχή τη δική σου να λείπεις
σπαταλώντας πολύτιμο χρόνο
ανώφελα
σ' αυτά που συνήθως αποκαλούμε
αποδοχή
αναγνώριση
επιτυχία
κοινωνική καταξίωση

και μερικά άλλα τέτοια ηχηρά ιδεολογήματα
κατά συνθήκην ψεύδη

Δεν ξέρω ακριβώς γιατί
- δεν έχει σημασία τι ξέρω
αν ξέρω -
θέλω να μείνω εδώ
σ' αυτή την κίνηση του στοχασμού
στην κόψη του ξυραφιού
ίσως
που επιβάλλει σιωπή
Είναι γιατί σε σκέφτομαι αγαπημένα
χωρίς το περιτύλιγμα της φιλίας

Έρχονται ώρες ώρες στη μνήμη μου
στιγμές αλαργινές
που θαύμαζα τη γενναιότητά σου
να ξοδεύεις πολύτιμο χρόνο σε πράξεις αγάπης
όπως
να γλυκάνεις τη θλίψη μου μ' ένα χαμόγελο
με μια κίνηση τρυφερότητας
συγκατάβασης ή μητρικής στοργής
Τα δάχτυλα και τα λόγια σου
μερικές φορές έχουν κάτι
από κείνη
τη δυσεύρετη στις μέρες μας
στιλπνή ουσία
που ονομάζουμε αγάπη
ή άλλως πως ευγνωμοσύνη
- αν θέλεις -
φιλία ή
ευωχία των ωρών
ποίηση
Αυτό το αρραγές περιτύλιγμα της ομίχλης
βάραινε πάντα πάνω στα πράγματα
της καθημερινότητάς μας

Παλαιό Φάληρο, 6 Οκτωβρίου 2020

Εξ αφορμής

Εξ αφορμής του θλιβερού συμβάντος
όταν το πένθος
είχε πλέον παρέλθει ανεπιστρεπτί
και η οδύνη η έρπουσα είχε αυτομάτως
ενταφιασθεί εν τάχει
και επολωθεί των χωμάτων οι ουλές
από τα τραύματα
έκρυσσε στον κόρφο μου
κάτω από το μαύρο μου πουκάμισο
μια χούφτα χώμα
με τα κοκαλάκια της μητέρας

- όσα πρόφτασα ν' αρπάξω
από τα νύχια αθλοφόρων αρχαγγέλων-
για να κρεμάσω φυλαχτό
μια ψίχα αιωνίας μνήμης της μητέρας
- κάμποσα χρόνια πριν είχε
“παρά δήμον ονείρων” δραπετεύσει -
και διασχίζοντας
το περιέργως εκστασιασμένο
βαρυπενθούν
έντρομο πλήθος τεθλιμμένων οικείων
φιλτάτων συγγενών
συγχωριανών
εχθρών και φίλων
βγήκα στο ξέφωτο να λαμπικάρει το μυαλό
να πάρω ανάσα
να στοχαστώ τα θεϊκά και τα ανθρώπινα

Άφησα την ψυχή μου
να πλανάται στους αιθέρες
με τις φτερούγες των νεκρών ψυχών
κι έβλεπα τη δειλινή άπλα του ωραίου κάμπου
ν' αγκαλιάζει στοργικά την Τριχωνίδα
προς τα ριζά του Αρακύνθου
νωχελικά απλωμένη
καταγάλανη αλλού
κι αλλού
αχνή μενεξελιά
γαλαζοπράσινη εκείθε

Έβλεπα τη μεγάλη πεδιάδα
πώς ακουμπάει ένα γύρω στα βουνά
προστατευμένη από θαλάσσιους ανέμους
και βοριάδες στεριανούς
διάσπαρτη λεμονιές
πορτοκαλιές και λιόδεντρα
αμπέλια χρυσοπράσινα κι ευωδερές μυρσίνες
ανθοφορούσες πικροδάφνες
κλαίουσες ιτιές
και κυπαρίσσους ευλαβείς
κομίζουσες στον Ύψιστο
των προσφιλών ψυχών τις ικεσίες
υπέρ ημών
των τεθλιμμένων επιζώντων
θρηνοδούντων ευπρεπώς
σεμνοπρεπώς πενθοφορούντων
συγγενών
συγχωριανών
εχθρών και φίλων

Παλαιό Φάληρο, 25 Σεπτεμβρίου 2020

Ποίηση

“... Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ,
Ποίησιν των χειρῶν αὐτοῦ
αναγγέλλει το στερέωμα...”
(Ψαλμός 18, 1, 2.)

Ποίηση είναι η αυγή
που ανοίγει η μέρα τα παράθυρά της
απλώνει ο ήλιος τις χρυσές ακτίνες του
κι ανθεί το φως
στο δακρυσμένο βλέφαρο του κόσμου
όπως ξυπνάει
και φτάνουν ήχοι ρυθμικοί από τη γη
μελωδικοί στην ακοή σου

Ποίηση είναι η ζωή πάνω στη γη
την πληγωμένη μάνα τη μεγάλη που μας τρέφει
την τελευταία μας καταφυγή και σκέπη
- ίθι μάτερ μεγάλη * -
μήτρα και μοίρα των πανάρχαιων θεῶν
και των ανθρώπων

Την ποίηση για να την αισθανθείς
πρέπει ν' ακούσεις τη φωνή της γης
να νιώσεις την κραυγή της
όταν μιλούν τα δέντρα κι η σιωπή
Να αισθανθείς την ευλογία του πόνου
το μεγαλείο της χαράς
τους κραδασμούς των αισθημάτων
που δονούν την ύπαρξή σου
όταν πονούν τα μέσα σου
κι όταν βαθαίνει ο καημός στα σωθικά
κι αγγίζει την καρδιά σου

Την ποίηση για να τη νιώσεις
πρέπει ν' αφουγκραστείς τους κραδασμούς της γης
όταν ανοίγει η μήτρα τους κρουνοὺς του αἱματός της
και ρέει των ηφαιστειῶν λάβα καφετερή
πάνω στην πληγωμένη φλούδα της
και επουλώνει τις πληγές της

Την ποίηση για να την αισθανθείς
πρέπει να γονατίσεις ως τη γη
το χῶμα της να σκύψεις να φιλήσεις
ν' αγγίξουν οι ανασασμοί της την ψυχή σου
τα θεϊκά βιολιά
τ' ασίγαστα
της νύχτας σαν ηχήσουν
το θρόισμα των δακρυσμένων φύλλων
το σιγανό κελάρυσμα του ρυακιού
του αηδονιού το τρυφερό κελάηδημα
τον πόνο του που μελωδεῖ

στις ρεματιές
μέσα στις φυλλωσιές βαθιά κρυμμένο
τα “μινυρίσματα πτηνών χειμαζομένων”
ύμνους επιταφίους ψάλλοντα
και στιχηρά ιδιόμελα
δοξαστικά

Ποίηση είναι η ζωή πάνω στη γη
την αναγγέλλει το στερέωμα
μ’ όλα τ’ αστέρια τ’ ουρανού
κι όλα τα θαύματα
μεγάλα και μικρά
που ξεπερνούν
τα όρια του μυαλού

Παλαιό Φάληρο, 12 Ιουλίου / 2 Αυγούστου 2020

* “Ίθι, Μάτερ μεγάλα!”, αδέσποτο μελικό απόσπασμα, PMG, 993
Προστακτική παρακειμένου του ρήματος είμι= έλα, ας, άγε, πήγαινε.